

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Quænam jejunii emolumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

fobrios odit & fugit dæmon, non caillones, non comestores, non gulæ proceres, non edones & bibones. Vitellius, ut supra demonstratum, in imperio Romano turbas & mala magna moliturus ferebatur. Has formidines ut vanas Galba spernens: Quid Vitellius, ait, helluo, & patinarius miles moverit? Ventri deditus est; ideo timidus non est. Nec certè dæmon popinones & abdomini natos formidat, sed famelicos, abstinentes, jejuno. Non timeo Craflos, sed Flaccos, ait Tullius. Bene est diabolo, ubi multum madidi luti est. Nimirum porcus in luto sicco non suaviter volutatur.

5. Seseum omnium tam exteriorum, quam interiorum serenatio. Qui rectè precari, legere, meditari, aliud quid attentè cupit facere, cibo non oppletus, lebrus sit. Quo sensu Chrysoftomus: Iejunium, inquit, anima nostra alimentum est, leves ei penas producit, ut in sublime feratur. Idcirco Ecclesia in eos dies jejunia decrevit, quibus Christianam pietatem ardentius & prolixius vult orare.

Stanislaus Hofius Senator purpuratus omnes esuriales ferias ab Ecclesiâ dictas accuratissimè observavit. Idque adultæ senectutis princeps persuaderi tam men non potuit, ut de jejuniis tam severis quidquam remitteret. Is namque suavoribus festivè ac hilariter. Nescitis, inquit, quid me sollicitet; pervellem diu vivere. Nec enim legem ignoratis: Honora patrem tuum, & matrem tuam, ut sis longævus super terram. In celo pater est, in terrâ mater Ecclesia. Pater & mater volunt, ut jejunem, quò melius orationi vacem. Non obsequar his parentibus? Abite, nil muto.

Ad omnes functiones, præsertim spiritus, optima præparatio jejunium. Thomas Aquinas quandocumque in sacris paginis sententiam obscuriorem in luce non valuit ponere, ad preces & ad jejunium se vertit, ut per facilem interpretationem dicti obtineret. Obtinuit. Abstinencia serenat sensus & intelligentiam, hominèque ad omnia munia facit expeditum.

6. Noxarum abolitio. Sextus Iejunii fructus, Noxarum abolitio. Tam Ninivite quàm rex Achabus grandia apud Deum nomina contraxerunt, debitores sanè magni. Verùm submisso ac lugubri jejunio propitiarunt sibi Numen, & ære alieno tam immanni exierunt, recepti in gratiam. Ita Hebræi Judithæ ac Estheris ævo offensissimè peccatis Deum, jejuniis denuò placarunt. Eam ob causam Basililius nihil veritus est dicere: Penitentia sine jejunio otiosa & infrugifera est, per jejunium satisfacit Deo. Basilii verba confirmans Ambrosius: Iejunium, inquit, culpæ mors, & remedium salutis. Eiusdem proflus animi Hieronymus: Saccus & jejunium, inquit, arma sunt penitentia, auxilia peccatorum. Omnium Patrum sententias confirmatissimè proponens Augustinus: Nemo, inquit, pro laude humana, sed pro indulgentiâ jejunit.

Iejunium & noxarum & flagitiorum sponsia. Et quanta, mi Deus, per annum peccamus? Nos enim velut temerarij symposiastæ tabernam occupamus, & pergræcamur, dum etiã animum in flagitiosam hanc computationem infumamus. Tandem adest hospes & unumquemque ordine compellans: Heus compotor, inquit, solve symbolam, solve, solve. Tot nomina contraxisti noxis: en tabulam nigram debitorum ac noxarum indicem, solve symbolam, & redde quod debes. Ora & vigila, ora & jejuna: penitentia sine jejunio infrugifera. Iejunium delictio peccatorum.

7. Penarum quæ peccatis debentur remissio. Septimus Iejunii fructus, Penarum, quæ peccatis debentur, remissio. Ioannes Christi prodromus Pharisæos ad se confluentes in amœnis planè titulis salutans: Progenies viperarum, inquit, quis demonstravit vobis

A fugere à venturâ irâ? Facite ergo fructum dignum penitentia. Tam enim securis ad radicem arborum posita est. Non solum penitentia fructus exigit, sed dignos. Inter hos maxime semper habitum est jejunium, fructus penitentia dignissimus. Rex Achab flagitiorum penitens, operuit cilicio carnem suam, jejunavitque, & dormivit in sacco. En jejunium cilicio & sacco vestitum, dignum penitentia fructum.

Quid, quæso, afflictiones omnigenæ, quid quotidiana sunt miseria, nisi ut plurimum peccati poenæ? Cum igitur quotidie delinquamus, & æs alienum grande contlemus, & ipsam debeamus animam, Deus ipse sibi solutionem expedit. Hinc afflictio ubique plurima. Parentibus moritur filiolus charissimus, filiis moriuntur parentes; huic eripitur pecunia, huic honor, huic valetudo, huic vita. Quid, oro, hæc sunt omnia nisi peccati stipendia? Quotidie peccamus, quotidie punimur. Sed enim hæc supplicia suaviter prævertere liceret voluntario jejunio.

Dic mihi, mi Lector, num malis die integro torqueri flamis, aut assens quinqueaginta jejunare? Theologus hujus ævi asserit jejunium vel ideo maximi faciendum, si vel unicum diem subtrahat futuri in ignibus supplicii. Et causam adjungens: Illorum, inquit, in orbe altero cruciatuum poena, quæ uno die persolvitur longè major est quàm tolerantia jejunii centum annorum. Cunctarer hæc dicere, nisi sequeretur præeuntem publicis scriptis. Iejunium solvit poenas peccatis debitas.

Octavus Iejunii fructus, Beneficiorum imperatio. Anna per jejunium Samuelem filium, Sara per jejunium impetravit cacodæmonis fugam. Oravit & jejunavit Sara, & tam ipsa quam omnis ejus domus à diabolo libertatem plenissimam, asylum gratissimum obtinuit. Tam supra docuimus impetrandi compendium.

Qui serid vult petere, & certò cupit obtinere quod petit, holocausto Deum sibi devinciat, hoc est, animum, corpus, & bona exteriora suis votis impendat. Animus orationem, corpus jejunium, crumena pecuniam expedit, & suis constat partibus holocaustum. Ita homo se totum impendit, ita facilem exorabit Deum, dat namque ex omni eo, quod est, & quod habet. Exempli gratiâ, triduo jejunat; sex diebus preces perpetuat, novem flores in egentes erogat. Præclarum holocaustum, & ad impetrandum aptissimum. Revera quotiescumque tam in prisca quàm novâ lege arduum quid & grave à Deo petendum erat, toties ea petitio initium facebat à jejunio. Idem Ecclesiastica docet historia. Ita Imperatores augustissimi Othones, Caroli, Zenones fecere. Deus vult totum hominem sibi supplicem prosterni. Suos ad hoc ipsum impigre hortatus Chrysoftomus: Iejuna, inquit, quia peccasti; jejuna, ut non pecces; jejuna, ut accipias; jejuna ut permaneant, quæ accipisti. Beneficiorum potens est impetratio jejunium.

Nonus Iejunii fructus, Tam gratia ac meritum quam gloria insignis accessio. Summi promeriti est jejunium & abstinentia, quia hic sæpè difficillima victoria. Ad alia debellanda vitia rectè suadetur fuge. Abi, recede, fuge dilecte mi, fuge. Vis impuros Veneris ignes vincere? Suspecta, periculosa consortia fuge. Luxuriam vicit, qui fugit. Vis vincere superbiam? Fuge pompam; honores te ambient, non tu ipsos. Vis vincere avaritiam? Fuge, quantum potes, pecuniam; uxori familiam committe. Vis vincere gulam? solâ fugâ non obtinetur palma. Quotidie semel iterumque in conspectum hostis veniendum est; cibus ac potus quotidie tractandus. Et hoc difficilem reddit victoriam. Tantò autem gloriosior triumphus, tantòq; erit nobilior corona, quantò difficillior præcesserit luctus. Major labor, majus promeritum. Hinc plerumque fortior

Basil. orat. 1. de jejun. Amb. l. 3. de Eliâ & jejunio c. 3. Hieron. in e. 3. Ionæ. Aug. serm. 60. de Tempore.

Matth. c. 3. v. 7. 8. & 9.

